

РЕШЕНИЕ

№ 41335

гр. София, 23.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8432** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 24и от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба, вх. № 23239/01.07.2026 г. от адвокат Г. П., като пълномощник на Ш. А. – гражданин на П., против издаден от директора на Дирекция „Миграция“- МВР ОТКАЗ № 260619102805/24.06.2026 г., с който, по Заявление, рег. № 260326110728/26.03.2026 г. от „Чубуров“ ЕООД, в качеството на работодател е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на чужденеца.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява и не е представляван. С жалбата се твърди липса на мотиви, на оспорения отказ. На 20.10.2026 г. – ден след приключване на съдебното заседание адвокат П. е изпратил писмена защита.

Ответникът не е представляван. С писмена защита от упълномощен юрисконсулт, представена на 16.10.2026 г. е заявено становище за неоснователност на жалбата, както и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 24и, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ дава възможност на компетентния административен орган да издаде разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на „чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават

виза по [чл. 15, ал. 1](#) или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#)“. Според определението на § 1, т. 1д ДР ЗЧРБ „Единно разрешение за пребиваване и работа“ е документ с обозначение „единно разрешение за пребиваване и работа“, с което едновременно се разрешава пребиваване и работа на територията на Република България на чужденци от трети държави“.

Елемент от фактическия състав на чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност за получаване достъп на пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ е наличието на положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. За процесния случай становището, № 260608083641 е отрицателно и е мотивирано с това, че заявителят – работодател „Чубуров“ ЕООД, към 20.05.2026 г. има задължения към Бюджета. Този извод се подкрепя от справката от Информационната система на НАП, която адвокат П. сам е представил. Видно е, че към 20.05.2026 г. „Чубуров“ ЕООД е имало задължения към Бюджета на ДОО, към Универсален пенсионен фонд и за здравно осигуряване, установени с подадени съответни декларации. Отрицателното становище на Агенцията по заетостта е на основание чл. 11, ал. 1, т. 8 ЗТМТМ. Според текста: „изпълнителният директор на Агенцията по заетостта отказва да предостави достъп до пазара на труда, когато работодателят има парични задължения, по смисъла на [чл. 162, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), установени с влязъл в сила акт на компетентен орган, освен ако е допуснато разсрочване или отсрочване на задълженията или на парични задължения, свързани с плащането на вноски за социално осигуряване“. Задължителните осигурителни вноски представляват публично държавно вземане – чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. В тази връзка Съдът не споделя становището на адвокат П., че щом задълженията на работодателя касаят вноски за социално осигуряване, издаването на разрешение за достъп до пазара на труда не се препятства от този факт. Задълженията за осигурителни вноски, възникнали въз основа на подадена от задълженото лице декларация са възникнали в този случай „ex lege“ и за установяването им не е необходимо да е налице изричен акт от извършен данъчно-осигурителен контрол. Вторият съюз „или“, използван в разпоредбата на т. 8, ал. 1 на чл. 11 е във връзка с изключението „освен ако“, което означава, че за задълженията за осигурителни вноски не е относимо условието „установени с влязъл в сила акт на компетентен орган“.

Отказ № 260619102805/24.06.2026 г. по Заявление, рег. № 260326110728/26.03.2026 г. от „Чубуров“ ЕООД е издаден от компетентен административен орган, който се е съобразил с изискването за форма (арг. чл. 59, ал. 1 АПК) и е изложил мотиви в посочения по – горе смисъл, тълкувайки и прилагайки правилно относимите материалноправни разпоредби на ЗЧРБ и ЗТМТМ. Не са налице основания, по смисъла на чл. 146 АПК за отмяна на административния акт. Отхвърлянето на жалбата е основание (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) Ш. А. – гражданин на П. да бъде осъден да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 евро.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, ал. 4, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 23239/01.07.2026 г. от името на Ш. А. – гражданин на П., против издадения от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР ОТКАЗ № 260619102805/24.06.2026 г., с който, по Заявление, рег. № 260326110728/26.03.2026 г. от „Чубуров“ ЕООД, в качеството на работодател е отказано издаването на разрешение за продължително

пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на чужденеца.

ОСЪЖДА Ш. А. – гражданин на П., паспорт № УТ1805793 да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто евро).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: